

8. ΚΡΟΥΣΕΙΣ.

α. Πολλάκις ὅταν ἐπεδιδόμεθα εἰς στροφὴν τραπεζῶν, συνέβη ν' ἀκούωμεν ἐπ' αὐτῶν ἢ ὑπ' αὐτάς ἢ καὶ εἰς τοὺς τοίχους κτύπους ὡς δακτύλου, ἢ καὶ ἐνίοτε ὡς γρόνθου κρούοντος, ἀλλὰ πολλὴν δὲν ἔδομεν εἰς αὐτοὺς προσοχὴν, ἀντιπερισπώμενοι ὑπὸ τῶν ἄλλων φαινομένων, τῶν δὲ κρούσεων τὴν ἀφορμὴν διαταγμῶν μὴ θεωροῦντες ἀπηλλαγμένην.

β. Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ εἰπῶ καὶ περὶ τοῦ φαινομένου, οὗ ἐγενόμην μάρτυς εἰς τὴν μικρὰν συναναστροφὴν εἰς τὴν παρῆν ὁ κ. Home. Ζητήσας καὶ λαβὼν παρὰ τῆς οἰκοδεσποίνης φύλλον χάρτου ἐπιστολῶν, ἔλαβε τὰς δύο γωνίας αὐτοῦ μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ ἑκατέρας τῶν χειρῶν του, ἐν ᾧ ἀνοικτοὺς καὶ καταφανεῖς εἶχε τοὺς ἄλλους δακτύλους, καὶ μοὶ εἶπε νὰ κρατήσω τὰς δύο ἄλλας γωνίας κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Μετ' ὀλίγον δέ, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ οὗτω μεταξὺ ἡμῶν τεταμένου χάρτου ἠκούσαμεν ἑλαφρὰς τινὰς κρούσεις, βαθμηδὸν γενομένης ἰσχυροτέρας, καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἐκανονίζετο κατὰ τὴν θέλησιν ἡμῶν. Ὁ τρόπος δὲ καθ' ὃν τὸ πείραμα ἐγένετο ἦν ἀπάτης ἢ παρενοήσεως ἀνεπίδεκτος.

γ. Ἐνταῦθα δὲν διστάζω νὰ προσθέσω καὶ τὰ πειράματα, ὧν ἐμνημόνευσεν ἤδη ἡ Κλειώ, διότι, ἀφ' οὗ ὁ κ. Σκυλίσης Ἰσιδωρίδης βεβαίως ὅτι τὰ εἶδεν, ἐστὶ δι' ἐμὲ τὸ αὐτὸ ὡς ἂν ἤμην ἐγὼ αὐτόπτης αὐτῶν μάρτυς.

(ἔπεται συνέχεια).

* * *
Ἦτανε μνήμη παλαιά, γλυκεῖα κι' ἀστοχισμένη,
Ποῦ ἔμπρός μου τόρα μ' ἔβλεπε τὴ δύναμι προβαίνει.
Σολωμός.

Πὸ τὰ τωρινά μου ὅταν ξεφύγω,
Γιὰ νὰ γυρίσω 'στὸν παλιὸ καιρὸ,
Τὰ πλούτη μου ἀλλαγμένα τὰ ξανοίγω
Ἄλλα πολὺ, ἀλλοίμονο! ἄλλα ἄλγιστο,
Ἄπ' τοῦ καιροῦ τὸ χέρι τὸ σκληρό.

Τὰ πλούτη μου εἶν' ἀγάπαις . . .
μαραμμένα

Λουλούδια, σκουριασμένοι θησαυροί,
Κίτριν' ἀγαλματάκια συντριμμένα,
Καὶ πεταλούδαις μὲ φτερά κοιμένα.
Μιὰ ζωγραφιὰ μονάχα εἶνε γερή.

Ἔχει κορνίζα ὀλόγυρα χρυσῆ τῆς
Μιὰ μακρυνὴ παιδιὰτικὴ ἐποχὴ.
Μικρὴ 'στὰ χρόνια, 'στὴ θωριὰ μαγνήτης,
Μὲ τὸ κυπαρισσένιο τὸ κορμί τῆς.
Ἰσκιώνει τὴν ἀθῶα μου ψυχὴ.

Μικρούλα, μὲ καμώματα μεγάλα,
Μικρὸς κι' ἐγώ, μὲ ὄρμη καρδιά,
Νομίζω πῶς ἐμοιάζαμε μιὰ στάλα.
Δὲν ἦτανε 'ὰν τὰ κορίτσια τ' ἄλλα,
Δὲν ἦμουνα 'ὰν τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ.

Ἄχ! ἀπὸ τότε ἡ καρδιά τῆς ταῖρι
Θὰ ἦταν τῆς 'δικῆς μου κι' ἀδερφή . . .
Ἄλλὰ καθὼς τῆς ἀπλωνὰ τὸ χέρι,
Μ' ἐμάκρυνεν ἐξαφνικὸ ἀγέρι,
Μιὰ δύναμις σκληρὴ, ἀλλὰ σοφὴ.

Μιὰ δύναμις ποῦ εἶνε νὰ χορτάσω
Μακρὴ τῆς πρώτα τὴν πικρὴ ζωὴ,
Νὰ ὄνειρευθῶ, νὰ κλάψω, νὰ ξεχάσω,
Νὰ λυώσω 'εὖ φωταίς, νὰ ξεπαχιάσω
'Στῆς ψεύτικης ἀγάπης τὴν πνοή,

Καὶ τότε ἀποσταμένο νὰ μ' ἀφίσῃ
'Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς τὴν παντοτεινὴ,
'Ἐνας τὸν ἄλλον ἴσια ν' ἀγαπήσῃ,
Προσκέφαλο νὰ γίνω ν' ἀκουμπίσῃ,
Λιμάνι γιὰ ν' ἀράξω νὰ γενῆ.

Γι' αὐτὸ μιὰ μέρα ἐκεῖ 'εὖτο περιγιάλι,
'Ἐνα γλυκὸ τ' Ἀπρίλι δειλινό,
Καθὼς τὴν εἶδ' ἀγνάντιά μου καὶ πάλι,
Γυναῖκα, μὲ τὰ πρώτα ὄμοια κάλλη,
Κάτου ἀπ' τὸν πιὸ γαλάζιον οὐρανό,

Μιὰ μόνη τῆς ματιὰ καὶ μιὰ ματιὰ μου
'Σταθῆκαν ἀρκεταὶς νὰ θυμηθῆ,
Νὰ καταλάβῃ τέλος ἡ καρδιά μου
Πῶς ἐγεννήθη κι' ἔπεσ' ἐδῶ χάμου
Μόνο γι' αὐτὴ νὰ ζῆ καὶ νὰ χαθῆ!

Ἀπρίλιος 188 . . .

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ.

(Ἀνάγνημα. — Συνέχεια.)

Ἠνώρθωσε βιαίως τὴν ἄχρι τοῦδε κεκλιμένην καταβάστρυγον κεφαλὴν τῆς, οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξέπεμπον σπινθηρὰς φλογεροῦ πυρὸς καὶ ἐκ τῶν ὀργίλων συσπαιμένων χειλέων τῆς ἐξῆλθον λόγοι εἰς ξένην γλῶσσαν.

— Ἄ! τὸ κορίτσι ὁμιλεῖ ξένην γλῶσσαν! ἀνεφώνησεν ὁ κατώτερος ὑπάλληλος, καὶ ἤτένεσε βλακωδῶς τὸν προϊστάμενόν του, ὅστις προσεπάθει νὰ δευθῆ ὅτι ἔλα τὰ ἐνύει.

Ἡ κυρὰ Φωτεινὴ ἔλαβε τὸ ἐξηρεθισμένον κοράσιον εἰς τοὺς βραχίονάς τῆς.

— Μάλιστα, εἶπεν, ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδί 'μιλοῦσαν ἄλλη γλῶσσα μαζῆ τους.

— Αὐτὴ ἡ ἀνόητος καὶ ἀχρεῖα εἶπε λίαν ἀναγνώστους λέξεις εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ἀδιγγάνων, ὑπέλαβεν ὁ ὑπάλληλος καίτοι οὐδὲν εἶχεν ἐνοήσει, οὐδὲ μαντεύσει εἰς ὅποιαν γλῶσσαν αὐτὰ ἀνήκον, ἔπειτα δ' ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν συνοδόν του προσέειπε τὰ ἑξῆς:

— Γράψε μίαν σημείωσιν, ὅτι ἡ ἀποθανοῦσα, ἀνώνομος Ἀδιγγανίς, δὴ κηδευθῆ δι' ἐξόδων τῆς ἀστυνομίας.

Ἔβλεπε φοβερόν, ὅταν ἡ ἀστυνομία ἀναλαμβάνῃ νὰ κηδεύσῃ τινα ἰδίαις δαπάναις. Τὸ ἐκ λεπτῶν σανίδων φέρετρον ἦτο τόσῳ στενόν, ὥστε μόλις ἐχώρει τὸ μικρὸν σῶμα τῆς νεαρῆς γυναικός. Οἱ φορεῖς, λαμβάνοντες εὐτελεστάτην ἀμοιβήν, οὐδὲν ἐσκέπτοντο ἢ νὰ ἐκτελέσωσι τὸ ἔργον των μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ταχύτητος. Ἦσαν πλήρεις ἀνυπομονησίας. Μετ' ἐκτάκτου σπουδῆς ἐκάρφωσαν τὸ ταχέως κλειστὸν φέρετρον καὶ ἔφερον αὐτὸ εἰς τὴν σμαξάν, ἣτις ἀπῆλθε τόσον ὀρμητικῶς, ὥστε ἡ κυρὰ Φωτεινὴ, φέρουσα εἰς τοὺς βραχίονας τὴν Ἰωσηφίαν, μόλις ἠδύνατο νὰ τρέχῃ κατόπιν τῆς.

Μετὰ μητρικῆς πράγματι τρυφερότητος εἶχε φροντίσει ἡ γράϊα διὰ τὴν κηδευομένην ἀγνωστον. Μετὰ τοῦ ἐξ ἀρωμάτων εὐωδιάζοντος σαβάνου, ὅπερ ἡ πρεσβυτίς εἶχεν ὀρισμένον διὰ τὸ ἴδιόν της λείψανον, ἐκάλυψε τὴν νεκράν, τὰς μικρὰς οἰκονομίας τῆς ἐδαπάνησεν εἰς ἀγορὰν λευκοῦ χιτῶνος, δι' οὗ ἐστόλισεν αὐτήν. Τὸ κοράσιον ἐπίσης ἦτον ἀνάγκη νὰ ἐνδυθῆ πένθημα ἐνδύματα, ταῦτα δὲ κατεσκευάσεν ἡ κυρὰ Φωτεινὴ ἐκ τοῦ μελανοῦ ἐπανωφορίου τῆς, ὅπερ ἐνεδύετο ὡσάκις ἐπεσκέπτετο τὴν ἐκκλησίαν. Ἐπίσης παρὰ τινὶ παλαιοπώλῃ εὐρέθησαν χονδρὰ ὑποδήματα διὰ τὴν Ἰωσηφίαν, τῆς ὁποίας οἱ πόδες βέβαια σὺν τῷ χρόνῳ ἤθελον ἀναποκριθῆ πρὸς τὸ εὐρὸς των. Οἱ πόροι δὲν ἐξήρκεσαν εἰς προμήθειαν πενθίμου ἐνδύματος δι' αὐτήν, ἀλλ' ἂν καὶ τὰ ἐνδύματά τῆς δὲν ἐδείκνυσον πένθος, ἐν τούτοις ὑπ' αὐτὰ ἐφάνετο ἡ μεγίστη θλίψις — καὶ τοῦτο βέβαια ἦτο τὸ πᾶν.